



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3360/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Саша Јефтић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, Регионални центар према РХ, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2173/20 од 01.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2173/20 од 01.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2173/20 од 01.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 45/18 од 07.07.2020. године, ставом првим и другим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда и приговор месне ненадлежности суда. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи, за период од 01.01.2015. године до 01.01.2018. године, на име увећане плате по основу прековременог рада, исплати укупан износ од 282.761,26 динара и то износ од 195.406,34 динара на име главнице, са законском затезном каматом од 05.06.2020. године до исплате и износ од 89.354,92 динара на име обрачунате законске затезне камате од дана доспелости до 04.06.2020. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 118.268,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила исплату законске затезне камате на досуђени износ на име парничних трошкова, за период од дана правноснажности пресуде до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2173/20 од 01.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу захтева и делу одлуке о приговорима.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева је исплата додатка на плату тужиљи по основу прековременог рада. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретној правној ствари тужба је поднета 08.01.2018. године, а назначена вредност предмета спора је 193.406,34 динара. Првостепена пресуда је донета 07.07.2020. године, а другостепена пресуда је донета 01.09.2020. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић